

[Hækkerup.]

ogsaa nulevende Forgængere — ved Udøvelsen af de Beføjelser, denne Lovgivning giver Ministeren, ikke havde taget de almenmenneskelige og humanitære Hensyn.

Den højtærede Justitsminister har efter min Opfattelse som afgørende Argument for dette Nævn henvist til, at man i Sverige har en saadan Ordning. Jeg forstaaer, at den højtærede Justitsminister har kigget paa Forholdene deroppe, og at ogsaa Medlemmerne af det sagkyndige Udvalg har været en Tur i Sverige, og hvis man kan overbevise os om, at Erfaringerne i Sverige afgørende taler for en saadan kollegial Behandling, er vi villige til at gøre det største her paa Jorden, at overvinde os selv. Men vi afventer altsaa, om man maatte kunne paavise dette. Hvis Nævnet bortfalder, er det en Selvfølge, at man i Udvalget vil drøfte, hvorledes man saa skal fordele de Funktioner mellem den højtærede Minister og Rigspolitichefen, som Nævnet ifølge Lovforslaget har, idet jeg vil tro, at den højtærede Justitsminister maa faa de fleste af dem.

Til Enkeltheder i Lovforslaget har jeg ikke mange Bemærkninger at gøre, fordi jeg regner med, at de Oplysninger, vi maatte ønske, og den Diskussion, der skal føres, med størst Udbytte kan henvises til et Udvalg. Men der er dog enkelte Ting, jeg gerne vil opholde mig ved, herunder Bestemmelsen i § 3, Stk. 2, som taler om de politiske Flygtninge. Det hedder heri, at den Udlænding, som søger Tilflugt her i Landet som politisk Flygtning, skal sandsynliggøre, at han er politisk Flygtning. Jeg er helt enig i, at det naturligvis ikke kan være tilstrækkeligt, at en Udlænding paastaar, at han er politisk Flygtning. Jeg er ogsaa klar over, at dette Problem nu har en helt anden Karakter, end det f. Eks. havde i Tiaaret forud for den sidste Verdenskrig, men jeg vil gerne spørge den højtærede Justitsminister, om det ikke ogsaa i Fremtiden er Hensigten at følge de Retningslinier og den Fremgangsmaade, som dengang blev fulgt. Jeg tænker paa det Samarbejde, Politiet dengang søgte med politiske Organisationer her i Landet, med Emigrant-hjælpekomiteen, med Mosaik Trossamfund og andre Organisationer.

Jeg vil gerne om Bestemmelsen i sidste Stykke af § 3 sige, at jeg meget vel kan se det rimelige i, at en Udlænding kan afvises af de Grunde, der nævnes i Bestemmelsen, men jeg vil gerne spørge, om det er ubetinget nødvendigt, at man derefter siger: „eller naar hans Forhold i øvrigt maatte give Anledning dertil“. Jeg er lidt

bange for, at en Bestemmelse af denne Karakter kan blive Springbræt for Vilkaarligheder.

Om den meget vigtige Bestemmelse i § 9 vil jeg gerne sige, at jeg i og for sig tror, at den højtærede Minister og Udvalget her har truffet det rigtige. Det er nødvendigt, naar man staaer over for Afvisning eller Udvisning af en Udlænding, at Politiet har Midler til at sikre sig den paagældendes Tilstedeværelse, og det er da ogsaa en Bestemmelse, der kendes i anden skandinavisk Lovgivning. Det er de gamle Bestemmelser i Fremmedlovens § 14, de Bestemmelser, som mere end andet har givet Anledning til offentlig Diskussion om denne Lov og dens Administration. Jeg vil gerne rejse det Spørgsmaal, om man ikke kunde omredigere § 9, 1ste Stykke, saaledes at man trak i Forgrunden den mere milde Fremgangsmaade, altsaa dette med Paalæg om at melde sig til Politiet og Anvisning af bestemt Opholdssted, og kun som Nødhjælp havde tilbage Hensættelse under Bevogtning. Jeg synes, det vilde være tiltalende, om denne Ændring kunde ske.

Om § 15 vil jeg gerne sige, at jeg egentlig synes, at den gamle Bestemmelse, som vi havde i den kongelige Anordning, var bedre. Det, Ministeren nu foreslaar, er en Indsnævring, for saa vidt angaar Nr. 1) og Nr. 2), og jeg vilde for mit Vedkommende mene, at der maatte gode Grunde til for at acceptere en Indsnævring, der gaar saa vidt, som den højtærede Minister har foreslaaet.

Med Hensyn til Erstatningspligten efter § 22 og § 23 glæder jeg mig over den Henvisning, der findes i Bemærkningerne, til de almindelige Erstatningsregler og haaber, at denne Henvisning virker beroligende ogsaa i det andet høje Ting.

Endelig vil jeg med Hensyn til § 33 blot spørge den højtærede Minister, om Ministeren tror, at denne Bestemmelse giver ham Sikkerhed mod Behandling af disse Sager fremover, altsaa de Sager, der allerede er afgjort. Er det ikke en almindelig Erfaring, at disse Fremmedsager aldrig er afsluttet, før de paagældende Udlændinge er ført ud af Landet, og vil det ikke være saaledes, naar vi faar denne Lov, at de paagældende og deres Sagfører ved en eller anden temerær Indvending rejser Sagen igen, og den højtærede Justitsminister og det eventuelle Nævn derfor kommer til at tage sig af den igen?

Jeg tror, naar jeg gennemlæser dette Forslags Bestemmelser, at den højtærede Minister og vi vil kunne finde hinanden og naa til Enighed. De Indvendinger, vi har,